

Міністерство освіти і науки України

Державний заклад
«Південноукраїнський національний педагогічний
університет імені К. Д. Ушинського»
кафедра політичних наук і права
Центр соціально-політичних досліджень «Politicus»

**X ВСЕУКРАЇНСЬКА
НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ
З МІЖНАРОДНОЮ УЧАСТЮ**

**СУЧАСНА УКРАЇНСЬКА
ДЕРЖАВА:
ВЕКТОРИ РОЗВИТКУ
ТА ШЛЯХИ МОБІЛІЗАЦІЇ РЕСУРСІВ**

30 квітня 2026 р.

м. Одеса

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

**ДЕРЖАВНИЙ ЗАКЛАД
«ПІВДЕННОУКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ К. Д. УШИНСЬКОГО»
КАФЕДРА ПОЛІТИЧНИХ НАУК І ПРАВА
ЦЕНТР СОЦІАЛЬНО-ПОЛІТИЧНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ «POLITICUS»**

**X ВСЕУКРАЇНСЬКА НАУКОВО-ПРАКТИЧНА
КОНФЕРЕНЦІЯ
з міжнародною участю**

**СУЧАСНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА:
ВЕКТОРИ РОЗВИТКУ ТА ШЛЯХИ
МОБІЛІЗАЦІЇ РЕСУРСІВ**

30 квітня 2026 року

м. Одеса

УДК 321(477)(063)

DOI: <https://doi.org/10.24195/UkrainianState2026-10>

*Рекомендовано до друку Вченою радою Університету Ушинського
(протокол від 28 травня 2026 року № 14)*

Сучасна українська держава: вектори розвитку та шляхи мобілізації ресурсів : матеріали X Всеукраїнської науково-практичної конференції з міжнародною участю, м. Одеса, 30 квітня 2026 року. Одеса : ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського», Центр соціально-політичних досліджень «Politicus», 2026. 583 с.

Рецензенти:

Кокорев О. В., доктор політичних наук, доцент, в.о. завідувача кафедри журналістики, соціальних комунікацій і ІТ-права Державного університету Інтелектуальних технологій і зв'язку.

Петінова О. Б., доктор філософських наук, професор, професор кафедри філософських і соціологічних студій та соціокультурних практик ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»

Організаційний комітет конференції:

Наумкіна С. М. – доктор політичних наук, професор, завідувач кафедри політичних наук і права Університету Ушинського;

Музиченко Г. В. – проректор з наукової роботи, доктор політичних наук, професор, професор кафедри політичних наук і права Університету Ушинського;

Гедікова Н. П. – доктор політичних наук, професор, професор кафедри політичних наук і права Університету Ушинського;

Проноза І. І. – кандидат політичних наук, доцент, доцент кафедри політичних наук і права Університету Ушинського;

Каменчук Т. О. – кандидат політичних наук, доцент, доцент кафедри політичних наук і права Університету Ушинського;

Таску-Ставре М. – доктор політичних наук, професор, професор Бухарестського університету (Румунія);

Хевцуріані А. – доктор наук у сфері міжнародних відносин, професор факультету права та міжнародних відносин, Грузинський технічний університет (Грузія).

У збірнику матеріалів X Всеукраїнської науково-практичної конференції з міжнародною участю «Сучасна українська держава: вектори розвитку та шляхи мобілізації ресурсів» представлено результати наукових досліджень науково-педагогічних працівників, здобувачів вищої освіти, молодих науковців та практиків із вітчизняних і зарубіжних закладів вищої освіти та наукових установ, об'єднаних прагненням до осмислення актуальних викликів державотворення, суспільного розвитку та післявоєнної відбудови України.

Матеріали збірника охоплюють широкий спектр актуальних проблем сучасної політичної, правової, економічної та соціогуманітарної науки. У наукових доповідях і дослідженнях висвітлено питання розвитку та модернізації політичних інститутів і процесів сучасної держави, правових та економічних механізмів відбудови України, інформаційної безпеки та протидії гібридним загрозам в умовах глобальних трансформацій. Значну увагу приділено філософським засадам державотворення, соціальним практикам і менеджменту соціокультурного розвитку, а також питанням євроінтеграції, транскордонної співпраці, міжнародних партнерств і регіональних стратегій сталого розвитку в умовах сучасних політичних та соціальних змін.

Збірник відображає високий рівень наукової дискусії та міждисциплінарного підходу до аналізу суспільно-політичних процесів, сприяє розвитку наукової комунікації та міжінституційної співпраці. Матеріали конференції становлять практичний і науковий інтерес для дослідників, викладачів, здобувачів освіти, представників органів державної влади, місцевого самоврядування та фахівців у сфері політичних, правових, економічних і соціогуманітарних наук.

Матеріали подано в авторській редакції. За зміст та достовірність наведених фактів, цитат і даних відповідальність несуть автори.

Варенюк Ангеліна	ПРАВОВИЙ СТАТУС ТУРОПЕРАТОРА ЯК СУБ'ЄКТА ПІДПРИЄМНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ У СФЕРІ ТУРИЗМУ	135
Вільчинська Наталія	МЕНЕДЖМЕНТ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОГО КАПІТАЛУ ЯК ОСНОВА АНТИКРИЗОВОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМТВА У ВОЄННИЙ ТА ПІСЛЯВОЄННИЙ ПЕРІОДИ	137
Водяницька Олена	ФІНАНСОВА СТІЙКІСТЬ СТРАХОВОЇ КОМПАНІЇ ТА МЕТОДИ ЇЇ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ В СУЧАСНИХ УМОВАХ	141
Дерев'янкін Сергій	ПРАВОВІ МЕХАНІЗМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДОБРОЧЕСНОСТІ У ПРОЦЕСАХ ПОВОЄННОГО ВІДНОВЛЕННЯ УКРАЇНИ	144
Долженков Олександр	РЕПАРАЦІЇ ЯК ІНСТРУМЕНТ ВІДШКОДУВАННЯ ЗБИТКІВ: ПРАВОВІ ВИКЛИКИ	146
Ковінько Марина	ЕКОНОМІЧНА ЖУРНАЛІСТИКА У ВИМІРІ ГАЛУЗЕВОЇ ЖУРНАЛІСТИКИ	148
Колісник Вероніка, Харитоновна Аліна	ПУБЛІЧНО-ПРИВАТНЕ ПАРТНЕРСТВО ЯК МЕХАНІЗМ ВІДБУДОВИ УКРАЇНИ	152
Корбут Анастасія	ПРАВОВІ ТА ЕКОНОМІЧНІ МЕХАНІЗМИ РОЗВИТКУ І ВІДБУДОВИ УКРАЇНИ	156
Кравчук Світлана	ЛЮДСЬКА ГІДНІСТЬ ЯК ІМПЕРАТИВ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ШТУЧНОГО ІНТЕЛЕКТУ: ВИКЛИКИ ДЛЯ РОЗБУДОВИ ПРАВОВОЇ ДЕРЖАВИ В УКРАЇНІ	159
Куріченкова Марія	ЦИФРОВІ НАВИЧКИ ЯК ДРАЙВЕР ПІДПРИЄМНИЦТВА ТА ІННОВАЦІЙ: ВИКЛИКИ ДЛЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ БІЗНЕС-ОСВІТИ	163
Кухтюк Юлія	ВІДШКОДУВАННЯ ШКОДИ, ЗАВДАНОЇ НЕЗАКОННИМИ ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВИМИ ЗАХОДАМИ: ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ	165
Лук'яненко Емма, Кириченко Сергій	ЦИФРОВИЙ ПОТЕНЦІАЛ УКРАЇНИ ЯК РЕСУРС ДЕРЖАВНОГО РОЗВИТКУ	168
Маковій Віктор	ЗАГАЛЬНІ ТА СПЕЦІАЛЬНІ ЗАСАДИ РЕАЛІЗАЦІЇ ФРАУДАТОРНОСТІ У ПРИВАТНОМУ ПРАВІ	170
Манікало Володимир	МІНІМІЗАЦІЯ ФІСКАЛЬНИХ РИЗИКІВ ДЕРЖАВНОГО СЕКТОРУ ЯК ЕКОНОМІЧНИЙ МЕХАНІЗМ ВІДБУДОВИ УКРАЇНИ.	174
Миронюк Віра	ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ТУРОПЕРАТОРІВ ЯК МЕХАНІЗМ ПРАВОВОГО ЗАХИСТУ СПОЖИВАЧІВ В УМОВАХ ВІДНОВЛЕННЯ ТУРИСТИЧНОЇ ГАЛУЗІ УКРАЇНИ	178
Осадчук Матвій	IGAMING-ІНДУСТРІЯ ЯК СЕГМЕНТ ЦИФРОВОЇ ЕКОНОМІКИ: ПРАВОВІ МЕХАНІЗМИ РЕГУЛЮВАННЯ ТА ЕКОНОМІЧНІ ПЕРСПЕКТИВИ ДЛЯ УКРАЇНИ	180
Петінова Оксана, Карастан Сергій	КОМПЛЕКСНА МОДЕЛЬ ЧИННИКІВ ТІНЬОВОЇ ЕКОНОМІКИ	184
Повар Павло	АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЛІЦЕНЗУВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ТОВАРНИХ БІРЖ	190
Полуяктова Ольга, Шабля Дарина	РОЛЬ ФІНАНСОВОЇ ДОПОМОГИ МІЖНАРОДНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ У МАКРОЕКОНОМІЧНІЙ СТАБІЛІЗАЦІЇ УКРАЇНИ	194

16. Torre Cantalapiedra, E., & Ots, I. (2025). Factores que influncian las respuestas políticas de Estados Unidos y Canadá a los refugiados ucranianos. *Estudios Fronterizos*, 26, Artículo e164. <https://doi.org/10.21670/ref.2506164>

17. Tandoc, E. C., Jr. (2014). Journalism is twerking? How web analytics is changing the process of gatekeeping. *New Media & Society*, 16(4), 559–575. <https://doi.org/10.1177/1461444814530541>

Колісник В.С., Харитонов А. Л.,
здобувачки 3 курсу ОП «Менеджмент бізнес-організацій»
Київський національний економічний університет
імені Вадима Гетьмана
Науковий керівник: **Королук Т. О.,**
к. е. н., доцент, доцент кафедри
національної економіки та публічного управління
КНЕУ імені Вадима Гетьмана
м. Київ, Україна

ПУБЛІЧНО-ПРИВАТНЕ ПАРТНЕРСТВО ЯК МЕХАНІЗМ ВІДБУДОВИ УКРАЇНИ

Післявоєнна відбудова України є одним із найважливіших завдань сучасного етапу розвитку держави. Внаслідок повномасштабної війни було зруйновано значну частину транспортної інфраструктури, житлового фонду, об'єктів енергетики, промисловості та соціальної сфери. Це призвело не лише до матеріальних втрат, але й до уповільнення економічного розвитку країни в цілому. За різними оцінками, потреба у фінансових ресурсах для відновлення обчислюється десятками, а подекуди і сотнями мільярдів доларів. Очевидно, що державний бюджет не може самостійно забезпечити такі обсяги фінансування, особливо з урахуванням поточних видатків на оборону та соціальну підтримку населення. У зв'язку з цим виникає необхідність залучення альтернативних джерел інвестицій та пошуку ефективних механізмів мобілізації ресурсів. Одним із таких механізмів є публічно-приватне партнерство, яке дозволяє об'єднати фінансові, організаційні та управлінські можливості держави і бізнесу для реалізації суспільно важливих проєктів.

У законодавстві України використовується термін «державно-приватне партнерство», який закріплений у Законі «Про державно-приватне партнерство».

Згідно з цим законом, державно-приватне партнерство визначається як співробітництво між державою, органами місцевого самоврядування та приватними партнерами, що здійснюється на договірній основі та передбачає розподіл ризиків, ресурсів та відповідальності між сторонами [1]. Таке визначення підкреслює формалізований характер взаємодії та наявність чітких договірних відносин. Водночас воно дещо обмежує розуміння партнерства лише рамками держави як основного суб'єкта.

У науковій літературі більш поширеним є поняття «публічно-приватне партнерство» (ППП), яке має ширший зміст і відображає сучасні тенденції розвитку управління. Зокрема, воно охоплює не лише державні органи, але й інші публічні інституції, такі як органи місцевого самоврядування, комунальні підприємства. Дослідники визначають PPP як довгострокову взаємодію між публічним сектором і приватним бізнесом, спрямовану на створення, фінансування та управління об'єктами, що мають суспільне значення [2, с. 115-140]. Міжнародні організації, зокрема Світовий банк, розглядають PPP як інструмент залучення приватних інвестицій до реалізації інфраструктурних проєктів із розподілом ризиків між сторонами [3]. Таким чином, можна зробити висновок, що поняття «публічно-приватне партнерство» є більш комплексним, оскільки враховує сучасні процеси децентралізації та розширення повноважень місцевих громад. Саме тому його доцільно використовувати при аналізі механізмів відбудови України.

Публічно-приватне партнерство має ряд характерних особливостей, які визначають його ефективність як інструмента відбудови. По-перше, це довгостроковий характер співпраці, що дозволяє реалізовувати масштабні інфраструктурні проєкти, які потребують значного часу та ресурсів. По-друге, важливою рисою є розподіл ризиків між державою та приватним партнером. Це означає, що кожна сторона бере на себе ті ризики, які вона може ефективніше контролювати, що в результаті знижує загальний рівень невизначеності. По-третє, PPP передбачає залучення приватного капіталу, що є особливо важливим в умовах обмежених бюджетних ресурсів. Крім того, приватний сектор приносить сучасні управлінські підходи, інноваційні технології та досвід реалізації складних проєктів. У результаті це сприяє підвищенню якості виконання робіт, ефективності використання коштів та зменшенню строків реалізації проєктів.

Світова практика демонструє, що PPP є ефективним інструментом розвитку інфраструктури та економіки в цілому. У країнах Європейського Союзу PPP активно використовується у транспортній сфері, енергетиці, медицині та освіті. Наприклад, у Великій Британії реалізовано значну кількість проєктів у

межах моделі Private Finance Initiative, яка передбачає фінансування державних проєктів за рахунок приватних інвесторів із подальшим їх управлінням. У Франції та Німеччині ППП активно застосовується на рівні місцевих громад для розвитку комунальної інфраструктури [6;7]. Досвід міжнародних організацій свідчить, що успішність ППП залежить від кількох ключових факторів: прозорості процедур, чіткого правового регулювання, ефективного розподілу ризиків та належного контролю за виконанням проєктів [3; 4]. Для України цей досвід є надзвичайно важливим, оскільки дозволяє уникнути типових помилок і сформуванню власну ефективну модель партнерства.

У сучасних умовах ППП може ефективно використовуватися у різних сферах відбудови України. Насамперед, це транспортна інфраструктура, яка зазнала значних руйнувань і потребує масштабного відновлення. Важливим напрямом є також енергетика, зокрема модернізація електростанцій, розвиток відновлюваних джерел енергії та підвищення енергетичної безпеки. Крім того, ППП може застосовуватися у житловому будівництві, що є актуальним для забезпечення населення житлом, у медицині – для модернізації лікарень, та в освіті – для створення сучасної освітньої інфраструктури. Окрему роль відіграє комунальне господарство, зокрема водопостачання, тепlopостачання та управління відходами. Особливе значення має використання ППП на рівні територіальних громад, які безпосередньо зацікавлені у швидкому та якісному відновленні місцевої інфраструктури.

Серед основних переваг ППП можна виділити можливість залучення значних обсягів приватних інвестицій без суттєвого збільшення навантаження на державний бюджет. Важливою перевагою є також підвищення ефективності управління проєктами, оскільки приватний сектор має досвід у реалізації складних інвестиційних проєктів та орієнтується на результат. Крім того, ППП сприяє скороченню строків виконання робіт, впровадженню інноваційних рішень та підвищенню якості послуг. У контексті відбудови України це дозволяє не лише пришвидшити процес реконструкції, але й зробити його більш сучасним та ефективним.

Разом із перевагами ППП має і певні ризики, які необхідно враховувати. Однією з основних проблем є недосконалість нормативно-правової бази, що може створювати труднощі при реалізації проєктів. Також існують корупційні ризики та недостатній рівень прозорості, що може негативно впливати на довіру інвесторів. Іншими проблемами є складність підготовки проєктів, необхідність значних початкових витрат, а також можливість конфлікту інтересів між державою та приватним партнером. Важливим фактором є низький рівень довіри між сторонами, що є характерною проблемою для української економіки.

Для мінімізації цих ризиків необхідно вдосконалити законодавство, підвищувати прозорість процедур та забезпечувати ефективний контроль за реалізацією проєктів.

Отже, PPP є одним із найбільш перспективних механізмів мобілізації ресурсів для відбудови України. Воно дозволяє ефективно поєднувати можливості держави та бізнесу, залучати інвестиції, впроваджувати сучасні технології та підвищувати якість реалізації проєктів. Водночас ефективність цього механізму залежить від удосконалення нормативно-правової бази, забезпечення прозорості та формування довіри між учасниками партнерства. У сучасних умовах PPP може стати одним із ключових інструментів не лише відновлення економіки, але й її подальшого розвитку та інтеграції у світовий економічний простір.

Література:

1. Закон України «Про державно-приватне партнерство» від 01.07.2010 № 2404-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2404-17#Text>
2. Варнавський В. Г. Публічно-приватне партнерство: теорія і практика. Київ: Наукова думка, 2013. 384 с.
3. Public-Private Partnerships Reference Guide. *World Bank*. 2020. URL: <https://ppp.worldbank.org/public-private-partnership/library/ppp-reference-guide-version-3>
4. Principles for Public Governance of Public-Private Partnerships. *OECD*. 2012. URL: <https://www.oecd.org/governance/budgeting/PPP-Recommendation.pdf>
5. Guidelines for Successful Public-Private Partnerships. *European Commission*. 2003. URL: https://ec.europa.eu/regional_policy/sources/docgener/guides/ppp_en.pdf
6. Public Private Partnerships in the EU: Widespread shortcomings and limited benefits. *European Court of Auditors*. 2018. URL: https://www.eca.europa.eu/lists/ecadocuments/sr18_09/sr_ppp_en.pdf
7. Private Finance Initiative (PFI) is a form of public-private partnership widely used in the UK. *Wikipedia*. URL: https://en.wikipedia.org/wiki/Private_finance_initiative

Наукове видання

Сучасна українська держава: вектори розвитку та шляхи мобілізації ресурсів : матеріали X Всеукраїнської науково-практичної конференції з міжнародною участю, м. Одеса, 30 квітня 2026 року. Одеса : ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського», Центр соціально-політичних досліджень «Politicus», 2026. 583 с.

Опубліковано в авторській редакції